

Hồi 63

Kiểm Khí Ngất Trời

Hoa Vô Khuyết và Thiết Tâm Nam sững sốt đến xuất thân, hán tử đảo ánh mắt sáng rực quanh một vòng, gần từng tiếng:

- Yến Nam Thiên là ta !

Thiết Tâm Nam giật mình, bưng tỉnh, nàng nghe máu từ chân bốc lên, máu cuộn thành búng, suýt làm vỡ các đường kinh mạch, giận bốc tận đỉnh đầu, tưởng chừng bút luôn chiếc đầu như luồng gió lốc hút những trái chín vật nào cũng có, bất cứ thời đại nào cũng có !

Hoa Vô Khuyết trầm lặng một lúc lâu, rồi cởi chiếc áo ngoài, xếp lại kỹ, từ từ bước đến trước mặt Thiết Tâm Nam, hai tay đưa lên.

Cử chỉ của hấn biểu hiện một sự trịnh trọng quá đáng, tưởng chừng chiếc áo đó là một thần vật, nếu hấn không trịnh trọng thì phạm tội thất kính lớn lao.

Thực ra, việc cởi áo, trao áo, chẳng có gì quan trọng khiến hấn phải cẩn thận một cách quá đáng như vậy.

Chẳng qua, hấn nhân cử chỉ đó để lắng dịu tâm tư đang kích động như biển gặp bão bùng.

Hấn mất tự nhiên trước Yến Nam Thiên, hấn phải làm một cái gì che đậy sự thất thường đó, để có đủ thời giờ lấy lại tự nhiên.

Trước một nhân vật cỡ Yến Nam Thiên, thử hỏi trong võ lâm hiện tại, có ai giữ được thần thái an tường ?

Vật kỳ thác, là một chiếc áo mặc thường ngày, cái giá trị vật chất của nó chẳng đáng gì, song Thiết Tâm Nam biết là nó chứa đựng một cái gì có giá trị mà chẳng một vật nào trên đời này sánh bằng.

Vật là chiếc áo, cử chỉ trao vật hàm chứa bao nhiêu ẩn tình, và những ẩn tình đó phức tạp không tưởng nổi.

Chưa hết, hấn còn thốt một câu:

- Cô nương hãy bảo trọng nó, hoặc giả một ngày nào đó, cô nương chuyển đạt nó về Di Hoa Cung !

Nghĩa là, hấn đã nghĩ đến cái việc chẳng còn dịp mặc lại chiếc áo đó !

Thiết Tâm Nam hiểu ngay hấn quyết liều chết sống với Yến Nam Thiên.

Tay nàng tiếp áo, lệ thấm thành dòng liền.

Nàng hỏi qua giọng ghen ngào:

- Người người định động thủ với lão ?

Hoa Vô Khuyết nghiêm giọng:

- Được cùng Yến Nam Thiên giao thủ, là một vinh hạnh lớn lao, chết vì giao thủ với Yến Nam Thiên, là đạt đến đỉnh vinh quang của con người mang nghiệp võ. Dù là đệ tử của Di Hoa Cung, cũng không ra ngoài công lệ đó !

Trên gương mặt trắng nhợt của hấn, ẩn ước có vẻ hồng hào, màu hồng này do niềm phấn khởi mà có, và niềm phấn khởi bốc mạnh làm cho hô hấp của hấn dập dồn hơn.

Thiết Tâm Nam thấp giọng hơn:

- Người ..., chẳng lẽ người không chạy đi được sao ? Ta sẽ liều mạng ngăn trở lão. Ta tin chắc là chẳng bao giờ lão sát hại ta !

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Nếu có xảy ra cuộc chiến, thì cuộc chiến này chẳng phải vì tại hạ mà có. Hấn cô nương cũng hiểu là tại hạ vì Di Hoa Cung

Hấn từ từ quay mình, trong cái thế đối diện với Yến Nam Thiên, song hấn còn nhìn ngoái lại Thiết Tâm Nam, tiếp:

- Tại hạ tưởng cần phải nói cho cô nương rõ điều này, tại hạ muốn giết Tiểu Linh Ngư, thực sự chẳng phải do ý riêng của tại hạ. Sở dĩ tại hạ trở thành tử đối đầu của Tiểu Linh Ngư, là vì Di Hoa Cung muốn vậy ! Tại hạ hành động theo lệnh trên, chứ không do tâm nguyện. Ba tháng sau, gặp hấn rồi, cô nương có thể cho hấn biết như vậy. Dù tại hạ quyết giết hấn, song thủy chung không hề oán hận hấn. Tại hạ hy vọng hấn không oán hận tại hạ.

Thiết Tâm Nam không còn nén nổi nguồn lệ thấm tuôn trào xối xả.

Nàng nức nở:

- Tại sao người hành sự lại vì ngoại nhân mà chẳng vì chính mình ? Chẳng lẽ người sống vì ngoại nhân, cho ngoại nhân, suốt đời người ? Người đã mất cả tự chủ sao ?

Hoa Vô Khuyết ngẩng mặt lên không, cười khan một tiếng.

- Tại hạ vì cá nhân mình ? ... Tại hạ là ai ? ...

Lần thứ nhất, hấn biểu lộ sự bi thảm trước mặt ngoại nhân, dù ngoại nhân đó là Thiết Tâm Nam.

Hắn thốt một câu, nghe rất đơn giản, nhưng cái giản đơn đó hàm chứa một phức tạp trên đời.

Và vì không giải quyết được những phức tạp đó, hắn đau khổ cực độ.

Thiết Tâm Nam càng khóc lớn:

- Thiên hạ đều cho rằng người hưởng hạnh phúc vô cùng, ai ai cũng ham muốn địa vị người, có kẻ còn ganh tị đến độ oán hận cao xanh dành cho người quá nhiều ưu đãi ! Nào ai biết được người là kẻ đau khổ nhất trần gian ? Bởi, người có cái trí kiên định phi thường, nên chẳng ai thấu đáo nổi bên trong đầy đen tối của người !

oOo

Yến Nam Thiên đứng yên, theo dõi từng cử động của Hoa Vô Khuyết. Đến lúc đó, lão bật cười ha hả thốt:

- Hoa Vô Khuyết ! Ta khen người quả không hổ là môn đệ Di Hoa Cung ! Vô luận là cuộc chiến này kết thúc ra sao, cái thình danh Di Hoa Cung không vì người mà hoen ố, lại còn rạng rỡ hơn trước bội phần !

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Đa tạ !

Yến Nam Thiên tiếp:

- Tuy nhiên, ta muốn cho người biết điều này, là ngoài người ra, trên đời còn có biết bao nhiêu người, phạm làm việc chi, cũng vì cá nhân họ mà làm, vĩnh viễn họ chỉ biết sống cho họ, vì họ, dù vậy chắc gì họ sung sướng, họ khoái lạc ? Rất có thể họ còn bi ai thống khổ hơn người gấp trăm ngàn lần

Hoa Vô Khuyết nhìn sửng đối tượng, qua một phút trầm giọng hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ muốn giết tạ hạ, là vì ngoại nhân chứ không phải vì chính mình ?

Yến Nam Thiên trầm ngâm một lúc lâu.

Sau cùng, lão hú vọng một tiếng dài, tiếng hú của lão nghe bi thảm cực độ.

Trong niềm bi thảm đó, ẩn ước có cái gì uất tức, oán hận, mà lão không thể tỏ bày cùng bất cứ ai trên cõi tạm này, lão mượn tiếng hú để đưa niềm u uất, đi xa, xa lắc, xa đến tận ngàn trùng thế giới trong phiêu diêu, mộng lung ...

Hoa Vô Khuyết thở dài.

Rồi hấn lấy trong mình ra một thanh ngân kiếm, chính hấn gần từng tiếng như đáp lại tiếng hú vọng của Yến Nam Thiên:

- Hôm nay, nếu tại hạ giết được các hạ, thì cái sự giết chóc này nào phải vì cá nhân tại hạ mà có !

Thiết Tâm Nam từng chứng kiến nhiều cuộc đấu của Hoa Vô Khuyết, song nàng chưa thấy hấn dùng vũ khí lần nào.

Nàng mừng tượng người trong Di Hoa Cung không hề sử dụng vũ khí.

Rồi bây giờ đây, nàng thấy hấn cầm kiếm, mà cái cách thủ kiếm của hấn cũng trịnh trọng vô cùng.

Kiếm, thuộc loại đoản, dài độ năm thước, mỏng, nhẹ, cầm trong tay phải nắm chặt, nếu không thì một cơn gió nhẹ thoảng qua có thể thổi nó bay luôn như đợt khói.

Gọi là kiếm để cho có một cái tên, chứ nó có đủ hiệu dụng gồm luyện tử thương, ngân tiên, đao, hoặc một loại chi khác, nó có cả cương lẫn nhu.

Nhưng vũ khí của hấn dù lạ kỳ, đối với Yến Nam Thiên, vẫn cầm như một vật phế thải, lão liếc thoáng qua một chút, lạnh lùng hỏi:

- Cầm vũ khí nơi tay rồi, sao người chưa xuất thủ ?

Hoa Vô Khuyết dùng ngón tay giữa bàn tay tả búng vào thanh kiếm ngang trời trút xuống, ào ào.

Thiết Tâm Nam cơ hội không mở mắt ra nổi, áp lực của kiếm khí quá mạnh, nàng cố nhướng mi mắt lên, nhìn cho rõ, nhưng đôi mí như có đá nặng trĩu xuống, một vài ánh chớp len vào, làm nàng rợn người, mắt như xốn.

Nàng nghĩ, gặp một đối thủ phát huy kiếm khí như vậy, chẳng cần gì phải giao đấu, nàng cũng bại trước khi tiếp chiêu rồi.

Hướng chi, với nhãn lực của nàng, làm sao nàng nhận định chiêu kiếm do đối phương phát xuất mà hòng phản công ?

Yến Nam Thiên thủ thanh kiếm rử sét, đứng vững như núi, kiếm của Hoa Vô Khuyết chớp lên, ánh kiếm xẹt qua, lão ta vẫn bất động.

Kiếm quang vừa xẹt tới, vội xoay chiều.

Thì ra, Hoa Vô Khuyết đánh ra một hư chiêu.

Đánh hư chiêu cốt để lừa địch. Địch hấp tấp phản ứng ngay, thì hấn biến thế, và chính lần sau này hấn mới tấn công thực sự.

Nhưng, đối phương bất động, hư chiêu của hấn cầm như vô dụng, hấn phải bỏ luôn.

Bỏ, chẳng phải hấn bỏ cuộc, tạm ngưng cuộc đấu, bỏ dở chuyển biến tư thế, cho nên đường kiếm vừa xoay chiều là những tiếng soạt soạt vang lên tiếp nối.

Trong thoáng mắt, Hoa Vô Khuyết biểu lộ được sự lợi hại như vậy, thì khi hấn thực sự tấn công, kiếm pháp của hấn còn lợi hại đến đâu nữa ?

Tuy gọi là hư chiêu, song ngoài Yấn Nam Thiên ra, trên đời này chưa có một nhân vật nào nhất định nổi là hư chiêu, bởi kiếm pháp của Di Hoa Cung cực kỳ lợi hại, dù là hư chiêu, vẫn có thể sát hại mạng người được như thường.

Bởi, cái thực ở kề cận cái hư, vừa thấy là hư đó, mà biến thành thực ngay, chỉ cần đối phương hấp tấp, phản ứng vội vã và hư biến thành thực ngay.

Hơn thế, những kiếm thủ khác, chỉ biết đánh những hư chiêu rời rạc, hư chiêu không tạo được hiệu dụng thì người đánh ra phải bối rối liền.

Còn hư chiêu của Di Hoa Cung thì khác, vì có cả một bộ hư chiêu, gồm nhiều thức, liên tục, chiêu này vô dụng thì có chiêu khác tiếp nối, cho nên đối phương luôn luôn bị kiếm ảnh bao bọc quanh mình, giả như kinh hoàng mà phản ứng thì họ bại là cái chắc.

Trước một đối thủ như Hoa Vô Khuyết, ngoài Yấn Nam Thiên ra, thử hỏi còn ai trầm trụ khí vững chắc, giữ sự bình tĩnh như núi chẳng ?

Toàn bộ hư chiêu của Hoa Vô Khuyết xuất phát xong, đến lượt Yấn Nam Thiên động thủ.

Và bây giờ, mũi kiếm sét của lão ta xuyên qua vùng kiếm ảnh của Hoa Vô Khuyết, đâm thẳng đến ngực hấn.

Nhát kiếm rất tầm thường, không có gì đáng gọi là xảo diệu, bất quá lối phát xuất vừa nhanh vừa mạnh, chính cái nhanh và cái mạnh đó tạo thành một oai lực biến chiêu tầm thường ra phi thường.

Dù Hoa Vô Khuyết luyện được kiếm pháp ảo diệu, trước oai lực đó, hấn cũng phải nhượng, không dám nghinh đón.

Hấn lùi lại, lùi đủ ba lần, Yấn Nam Thiên xuất đủ ba nhát, gió kiếm rít vu vu, kiếm khí bốc lạnh rợn, Thiết Tâm Nam cũng rùng mình đủ ba lượt.

Ba chiêu kiếm, toàn là thực cả, tuy có vẻ tầm thường, song cái tầm thường mà do Yấn Nam Thiên phát xuất, cũng trở thành phi thường ngay, cho nên đối phương thấy tầm thường mà khinh thường, là cầm chắc cái bại, một cái bại thê thảm.

Trên giang hồ, biết bao nhiêu người thảm bại trước Yấn Nam Thiên vì không nhận thức chỗ thần kỳ linh xảo trong cái tầm thường !

Nhượng đủ ba chiêu rồi, Hoa Vô Khuyết mới phản công lại một nhát.

Ngân quang tỏa rực cực trường, Yến Nam Thiên như trong vũng sáng bạc đó.

Trong vũng sáng bạc, lão vung thanh kiếm sét, thực mà nói, mũi kiếm của lão không sao chọc thủng nền sáng bạc đó để tiến đến gần Hoa Vô Khuyết.

Nhìn qua cuộc đấu, tất thấy rõ một bên động, một bên tịnh, Hoa Vô Khuyết thì luôn luôn xoay quanh, Yến Nam Thiên thì đứng nguyên tại chỗ, bất quá chỉ loang kiếm tròn vòng bao bọc bốn phía vậy thôi.

Hiện tại, song phương chỉ còn là hai bóng mờ, một bóng thì cuộn cuộn xoáy vòng, một bóng thì sừng sững như chiếc trụ.

Cái gì xoáy vòng vòng, tất phải dẻo, phải mềm, cái đó phải là chí nhu. Còn cái gì sừng sững một chỗ, tất phải chắc, phải vững, cái đó phải là chí cương.

Một bên chí động, chí nhu, một bên chí tịnh, chí cương.

Nhu, có cái lợi khắc cương, song tịnh cũng có cái lợi khắc động, song phương cùng có lợi thế như nhau, rất cân phân.

Tuy nhiên, Hoa Vô Khuyết dù dùng một vũ công khắc tinh đối phó với Yến Nam Thiên, vẫn không dành được tiên cơ, chẳng qua vì công lực tu vi của hắn chưa đạt đến mức thâm hậu của bậc thượng thừa, hơn nữa kinh nghiệm chiến trường của hắn không đáng kể, thành thử giao thủ qua một lúc lâu rồi hắn chưa tạo khó khăn gì cho đối phương cả.

Nếu nhìn kỹ, tất phải nhận ra, xem thì Hoa Vô Khuyết nắm phần chủ động, nhưng thế chủ động của hắn rất phù bạc. Vừa thấy đó liền mất đó, chung quy hắn phải cố gắng như thường để duy trì thăng bằng cuộc đấu.

Thiết Tâm Nam theo dõi động tác của song phương đến xuất thần, hầu như nàng quên mất lo sợ cho Hoa Vô Khuyết.

Ngàn đóa hoa quanh cực trường rơi rụng, gió kiếm lại bốc lên, hoa bay vùn vùn, hoa vừa bay vừa tan nát cánh, ngàn hoa biến thành vụn cánh, đủ màu sắc, lộng lộn trong không gian, cực kỳ ngoạn mục.

Vòng ngoài, hoa nở rộ, vòng trong, hoa bay phấp phới, đầu đầu cũng là hoa, tưng bừng, rực rỡ, gai dĩa có gió mát từng cơn kéo về, rồi dương quan chiếu sáng song không nóng lắm.

Một cảnh trí thần tiên, nếu cảnh trí đó chẳng nặng nề sát khí tại cực trường, giữa một già một trẻ, đang khai diễn một cuộc đấu hầu như vô tiền khoáng hậu.

Vô tiền, khoáng hậu, là vì từ lúc rời Di Hoa Cung đến nay, chưa bao giờ Hoa Vô Khuyết vận dụng tất lực bình sinh.

Mà có lẽ sau này hắn cũng chẳng có dịp thi thố toàn sở học.

Ước hẹn với Hoa Vô Khuyết rồi, đứng đưng với Thiết Tâm Nam, Tiểu Linh Ngư trở về thành, vào khách sạn, định ngủ một giấc bù trừ.

Nhưng, chàng đã lăn qua, lộn lại bằng trăm lượt, mắt nhắm rồi mở, mở rồi nhắm hàng trăm lượt, chung quy vẫn không ngủ được.

Không ngủ được, chẳng lẽ nằm ỳ tại chỗ, để bực bội thêm ?

Chàng rời giường, vận y phục vào, rồi xuất ngoại.

Khách sạn đó, là nơi bọn Tần Kiếm Nam Cung Liễu thuê trọ, nơi nào họ ở là phải có đông gia nhân cùng ở, họ phải chiếm ít nhất cũng mấy dãy phòng, và những dãy phòng đó phải nối liền với nhau thành một khu riêng biệt.

Hiện tại, bọn Tần Kiếm đã đi hết rồi, cái khu riêng biệt dành cho họ trở nên hoang vu lạ.

Hiện tại, toàn phường viên khách sạn rộng lớn đó, trừ Tiểu Linh Ngư ra, chỉ còn một người khách nữa thôi.

Một người khách, hay nhiều người khách ? Thực ra, Tiểu Linh Ngư không rõ lắm, chỉ biết là trong số trăm phòng, ngoài phòng của chàng, còn có một gian phòng nữa bị chiếm.

Chừng như khách vừa dọn đến ở, bên trong phòng có tiếng người vọng ra không dứt, nhưng cửa phòng lại đóng kín.

Không khí ở chỗ quang đảng, thì mát mẻ thật song trong bất cứ gian phòng nào, cửa lớn cửa nhỏ đều đóng kín, tự nhiên phải oi bức.

Tại sao khách chịu cái oi bức đó nổi ? Khách chẳng phải một người thì tại sao lại chỉ thuê một phòng ? Hay là một người thuê, còn bao nhiêu người khác đang đàm thoại bên trong là những bằng hữu từ đâu đến ?

Tại sao họ đàm thoại mà lại đóng cửa im lìm ?

Họ không muốn ai nhận diện họ chăng ? Một số đông người, quây quần trong gian phòng đóng kín cửa, bàn bạc với nhau, hẳn là câu chuyện bàn bạc của họ không được chánh đáng lắm vậy.

Động tính hiếu kỳ, Tiểu Linh Ngư muốn nghe ngóng ngay.

Vừa lúc đó, một đại hán bận áo xanh từ bên ngoài tiến nhanh vào, tay hắn có cầm một chiếc roi ngựa, chừng như hắn là một tên phu xe.

Hắn đến trước cửa gian phòng đó, cao giọng hỏi:

- Giang Biệt Hạc đại gia có ở đây chăng ?

Tiểu Linh Ngư giật bắn mình

Giang Biệt Hạc ở đây ? Lão ấy đến đây làm gì chứ ?

Một sự trùng hợp ngẫu nhiên, hay lão ta có thâm ý gì ?

Phản ứng đầu tiên của chàng, là lách nhanh mình ra phía sau một chiếc cột, nép sát vào đó.

Cửa gian phòng mở hé, người bên trong hỏi vọng ra:

- Ai ?

Gã phu xe đáp:

- Tiểu nhân là Đoàn Quý, vừa rồi đánh xe đưa Hoa công tử ra ngoài thành.

Hắn chưa buông dứt câu, Giang Biệt Hạc đã ra ngoài phòng rồi. Lão vừa bước ra, là tay hoành lại, đóng kín cánh cửa như cũ.

Rồi lão hỏi:

- Hoa công tử đã trở về rồi chứ ?

Đoàn Quý lắc đầu:

- Chưa ...

Giang Biệt Hạc cau mày:

- Hoa công tử chưa về sao ngươi lại về ? Rồi làm sao ngươi lại đến đây ?

Đoàn Quý giải thích:

- Chừng như Hoa công tử gặp chuyện không hay ở bên ngoài thành, tiểu nhân thấy cần phải trở về gấp bẩm báo với đại gia, may mắn cho tiểu nhân lại gặp Đoàn Phú là kẻ đưa đại gia đến đây, chính hắn chỉ tiểu nhân đến nơi đây tìm đại gia.

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Dù gặp chuyện không hay, Hoa công tử cũng thừa sức đối phó, làm gì ngươi rối loạn lên như vậy ?

Đoàn Quý đáp:

- Nhưng cái người đó xem ra chẳng phải là tay vừa đâu, chính Thiết cô nương cũng phải khẩn cấp lên, còn hơn tiểu nhân đó ! Tiểu nhân nghĩ, Thiết cô nương phải hiểu bản lĩnh của Hoa công tử như thế nào chứ, nếu Thiết cô nương lo sợ như vậy, thì sự tình hẳn phải đáng lo sợ, và việc phiền phức xảy đến cho Hoa công tử đó hẳn phải quan trọng lắm ...

Giang Biệt Hạc trầm ngâm một chút:

- Đã thế, ta phải đến đó lập tức, xem sao !

Một giọng nói trầm trầm bên trong phòng vọng ra:

- Các hạ cứ đi đi, tiểu đệ ở đây chờ.

Giang Biệt Hạc gật đầu:

- Chậm lắm là đêm nay, tiểu đệ trở lại ...

Thốt xong, lão bước nhanh theo Đoàn Quý, rời khách sạn liền.

Tiểu Linh Ngư định dọ thám xem người bên trong phòng là ai mà có hành tung cực kỳ bí mật như thế, nhưng nghĩ lại người ấy dù sao cũng còn ở lại đây chờ Giang Biệt Hạc, thì chàng vội gì quan tâm đến y ?

Và, cái điều đáng quan tâm, là cần xem cho biết Hoa Vô Khuyết tao ngộ như thế nào.

Với Hoa Vô Khuyết, chẳng những Tiểu Linh Ngư không hề có mảy mai giao tình, mà còn là tử đối đầu nữa, nhưng không hiểu tại sao, nghe Hoa Vô Khuyết gặp chuyện bất thường chàng lại động tâm ngay.

Không bỏ dờ một phút giây, chàng theo Giang Biệt Hạc, hay đúng hơn chàng cũng rời khách sạn liền lúc đó, và thẳng đường đến chỗ Hoa Vô Khuyết gặp khó khăn.

Nơi đó, chàng đã biết qua, bởi chàng vừa ly khai Hoa Vô Khuyết, bất quá hấn đi tới thêm một đoạn đường nữa thôi.

Chàng ra khỏi khách sạn, chẳng thấy tên phu xe và Giang Biệt Hạc đâu cả, có lẽ Giang Biệt Hạc đã lên xe, và gã phu xe cho ngựa chạy đi rồi.

oOo

Xe ra khỏi thành, ngồi trong xe, Giang Biệt Hạc hỏi vọng ra:

- Hoa công tử đã động thủ với người đó chưa ?

Đoàn Quý đáp:

- Chừng như mới tiếp một chưởng.

Giang Biệt Hạc lại hỏi:

- Mới tiếp một chưởng ? Thắng bại ra sao ?

Đoàn Quý đáp:

- Chừng như chưa phân thắng bại.

Giang Biệt Hạc cau mày:

- Người nào đó, tiếp được một chưởng của Hoa công tử, hấn cũng phải có công phu tu vi lắm. Hình dáng của y ra sao ?

Đoàn Quý cứ cái giọng lơ lửng mà đáp:

- Người đó, vừa cao, vừa lớn, vận chiếc áo rách nát, nhưng thần khí thì đáng khiếp.

Giang Biệt Hạc nhíu đôi mày suýt liền nhau, hỏi gấp:

- Tuổi độ bao nhiêu ?

Đoàn Quý tiếp:

- Trên dưới bốn mươi, mừng tượng vào trạc năm mươi, cũng có thể cho là suýt soát ba mươi, Giang đại gia muốn cho y bao nhiêu tuổi, là y giống cái lứa tuổi đó. Bình sanh tiểu nhân chưa thấy một người nào có dáng dấp kỳ quái như vậy !

Giang Biệt Hạc vẫn giữ đôi mày cau lại như thế, lão ta trầm ngâm một lúc, thần sắc của lão càng phút càng trầm trọng

Bồng Đoàn Quý kêu lên:

- Đứng rồi, nơi hông người đó, có một thanh kiếm sắt rỉ sét thành hoa.

Giang Biệt Hạc biến sắc ngay.

Chùng như lão xuất thần hơn là trầm tư, một lúc lâu lão hỏi:

- Người tả đúng ?

Gã phu xe quả quyết:

- Không sai một điểm !

Lão tiếp luôn:

- Người đỡ xe lại, cách xa xa, đừng đến gần quá nhé. Biết chứ ?

Đoàn Quý lấy làm lạ.

Gã trở về, thông báo cho Giang Biệt Hạc biết, Giang Biệt Hạc đến nơi, là phải đến gần, đến tại cục trường để can thiệp, tiếp trợ Hoa Vô Khuyết chứ !

Cớ sao đến nơi rồi mà chẳng cho xe đỡ gần ? Xe đỡ xa là không can thiệp là cái chắc, đã không can thiệp thì còn đến làm gì ?

Tuy nhiên, lời nói của một vi đại hiệp, hấn có tư cách gì mà hỏi tới hỏi lui ? Hấn có can đảm gì mà dám chẳng tuân ?

Còn cách cục trường hơn mười trượng, phu xe gò cương, cho ngựa đứng.

Giang Biệt Hạc ở trong xe, hấn ở ngoài xe, hấn thấy trước, hấn kêu lên thất thanh:

- Á ! ... Á ! ... Hoa công tử đã động thủ với người đó rồi.

Giang Biệt Hạc chưa thấy cuộc đấu, đã thấy trước không gian lợp nặng sát khí, do kiếm khí bốc lên.

Trong vùng trung tâm kiếm khí, một bóng người thoát lên thoát xuống, hoặc tả hoặc hữu, vừa tiền vừa hậu, xoay nhanh như con thỏ giỡn trăng, còn một bóng người nữa, vững như hòn núi, dù chung quanh là giông tố, bão bùng, hòn núi không hề lay chuyển.

Lúc đó, thân pháp của Hoa Vô Khuyết cực kỳ linh hoạt, nhẹ nhàng, kiếm khí do hấn phát huy cực kỳ phần thịnh, xem ra chẳng có dấu vết gì chứng tỏ là hấn kém thế.

Nhưng, nhân lực của Giang Biệt Hạc khác thường, lão ta nhìn thoáng qua là thấy rõ, tuy Hoa Vô Khuyết hung hăng như vậy, song thanh kiếm của hấn chẳng nhích tới được một ly, mừng tượng là hấn dùng thanh kiếm đó gọt quanh bên ngoài một quả cầu bằng kim cương, chẳng hề phạm vào một chút sâu nào.

Hơn thế, lão ta còn phân biệt được gió kiếm vang lên không đồng đều, một yếu một mạnh quá rõ rệt.

Giang Biệt Hạc biến sắc, mặt trắng nhợt, lẩm nhẩm:

- Yến Nam Thiên ! Hấn là lão ta rồi !

Lão chưa thấy rõ mặt mày, hình dạng kẻ đối địch với Hoa Vô Khuyết, song nghe gió kiếm, lão biết ngay người vung kiếm.

Trên đời này, ngoài Yến Nam Thiên ra, còn tay nào vung kiếm mà gió mãnh liệt như thế ?

Lão cũng biết luôn là hiện tại bất quá Yến Nam Thiên muốn xem kiếm pháp Di Hoa Cung biến hóa như thế nào, nên kéo dài cuộc đấu như vậy, chứ nếu không thì làm sao Hoa Vô Khuyết cầm cự nổi đến bây giờ ?

Thương hại cho Đoàn Quý nào biết cái huyền diệu cao thâm của kiếm pháp, gã chẳng hiểu nổi bên nào có ưu thế, bên nào kém, gã chỉ thấy song phương cùng hăng say như nhau, nên đâm lo sợ cho Hoa Vô Khuyết.

Ngày thường, Hoa Vô Khuyết đối xử rất đẹp với người trong Đoàn gia trang, nên bọn gia nô của Đoàn đều cảm mến.

Đoàn Quý khấn cấp ra mặt, giục Giang Biệt Hạc:

- Giang đại gia xuất hiện đi chứ ? Chẳng lẽ đại gia không tiếp trợ cho Hoa công tử sao ?

Giang Biệt Hạc buông xuôi:

- Tiếp trợ chứ ! Tự nhiên là phải tiếp trợ rồi !

Đoàn Quý làm gì thấy được cái vẻ lơ là của Giang Biệt Hạc. Gã đinh ninh là Giang Biệt Hạc đang chuẩn bị xuống xe, xông vào cục trường, nên thở phào, vượt một câu:

- Giang đại gia và Hoa công tử là một đôi bằng hữu chí thiết, tiểu nhân biết lắm, cho nên thấy Hoa công tử lâm nguy, tiểu nhân chạy đi tìm Giang đại gia ngay.

Rồi gã hỏi:

- Bây giờ, tiểu nhân cho xe tới gần nhé ?

Bồng Giang Biệt Hạc kêu lên:

- Quái lạ ! Cái cửa xe này ! Tại sao ta mở không ra ? Trục trục gì kỳ thế ?

Đoàn Quý nhảy xuống đất liền, lạy đến mở ra.

Cửa xe chẳng có gì trục trục cả.

Gã cười hì hì thốt:

- Có lẽ Giang đại gia hấp tấp quá, nên không chụp đúng cái chốt cửa ...

Chợt, gã thấy gương mặt của Giang Biệt Hạc xanh lạt lòng, đôi mắt của lão mở to, lão nhìn trừng trừng vào mặt gã làm gã điếng hồn, cũng xanh mặt luôn.

Gã rung giọng hỏi:

- Giang đại gia gia ... tại sao ...

Giang Biệt Hạc bật cười.

Tiếng cười của lão như quỷ nguyền rủa, lão gằn từng tiếng.

- Phàm con người, không nên biết lắm chuyện, càng biết nhiều chuyện, càng chết gấp, muốn sống lâu dài, cần phải câm, điếc, nhất là mù !

Đoàn Quý nghe đôi chân mềm nhũn lại, gã có muốn quay mình chạy đi, cũng chẳng làm sao nhích động kíp, bàn tay của Giang Biệt Hạc đã bóp quanh cổ gã rồi.

Lôi Đoàn Quý vào xe, việc đó còn dễ hơn lôi một con gà đối với Giang Biệt Hạc.

Hai hàm răng đánh vào nhau cạch cạch, Đoàn Quý cố gắng thốt:

- Giang ... đại gia ... tiểu nhân chẳng hề dắc tội đại gia ...

Giang Biệt Hạc buông gọn:

- Ta thấy người hằng ngày phục dịch chủ nhân lao khổ quá, nên muốn đưa đến một thế giới khác, người sẽ được sung sướng hơn !

Đoàn Quý kêu lên:

- Tiểu nhân không muốn ...

Gã không kíp dứt câu.

Thanh đoản kiếm của Giang Biệt Hạc đã xuyên thủng hông gã, từ bên này sang bên kia, cán lút, mũi ló.

Đôi mắt của gã lồi ra, đôi mắt đó mở trừng trừng chiếu thẳng vào mặt Giang Biệt Hạc.

Đôi mắt đó kết tinh trọn vẹn niềm oán độc, và như hỏi:

- Tại sao người giết ta ? Người thù oán gì ta ? Một đại hiệp có thể hạ thủ đoạn đối với một tiểu nhân như vậy à ?

Giang Biệt Hạc đâm kiếm vào hông gã tiểu nhân, cẩn thận một lúc, rút kiếm ra, cẩn thận mười.

Lão chỉ sợ một vài tia máu bắn vào mình lão, vấy y phục của lão.

Vị đại hiệp đất Giang Nam, khét tiếng khắp mười ba tỉnh suốt Trung Nguyên mà còn dính máu nơi mình, thì còn ra cái thể thống gì ?

Máu vấy y phục, là thanh danh bị hoen ố, thà chết ngay với Yến Nam Thiên, lão còn vui hơn là sống lâu dài mà danh dự bị hoen ố.

Đoản kiếm của lão thuộc loại quý, đâm chết người nhưng chẳng hề vấy máu, màu xanh lấp lánh vẫn còn long lanh sáng.

Thanh đoản kiếm đó, ngày trước, lão dùng chặt đứt chiếc khóa Tinh Tỏa của Tiêu Mê Mê, giải tỏa cho Giang Ngọc Lang.

Lão thở phào rồi lẩm nhẩm:

- Hiện tại thì chẳng ai trong thấy ta đến nơi này, chẳng còn ai biết được chính mắt ta thấy Hoa Vô Khuyết lâm nguy nhưng lờ đi không cứu hấn ! Cái thanh danh quý trong đạo nghĩa của ta vẫn còn nguyên vẹn, không vì tiểu tử mà phải lu mờ ! Phần người, người đem sanh mạng ra, bảo tồn danh dự cho Giang Nam đại hiệp, là ta, ta cảm kích thật, song ta hẹn một kiếp nào khác sẽ đáp đền ơn trọng của người. Người vì nghĩa mà chết, cái chết của người cũng đáng giá lắm, chẳng oan uổng đâu !

Lão nhẹ nhàng xuống xe.

Xa xa, tại cuộc chiến, hai giao đấu, một chết sững vì lo sợ, thì còn ai phát hiện ra hành vi của Giang Biệt Hạc ?

Lão ung dung xuống xe, tuy ung dung song lão hơi vội vàng một chút, bởi lão còn tranh thủ thời gian, lão rời cỗ xe lui lại xa thêm hơn mười trượng nữa, rồi lão nhìn lại về phía cuộc chiến, thấy kiếm khí suy dần và Hoa Vô Khuyết bắt đầu chậm thân pháp, lão lắc đầu, thở dài:

- Hoa Vô Khuyết ơi ! Giao tình của ta và người, kể cũng hậu lắm chớ ! Không phải là ta chẳng muốn tiếp trợ người đâu, chỉ vì ta không dám chạm đến Yến Nam Thiên thôi, người có thể bảo ta đương đầu với bất cứ nhân vật nào trên đời này, nhưng ta yêu cầu người nên trừ Yến Nam Thiên ra cho ta. Vậy người yên trí mà về nơi vĩnh cửu, cứ năm năm, đúng ngày này, nhất định ta có hương tán, chén rượu nhạt, ngay tại địa phương này, kính viếng vong hồn người, người hãy về mà chứng giám cái tình bằng hữu ta dành cho người.

oOo

Tiểu Linh Ngư tìm đến nơi, không khó khăn lắm, mà cũng chẳng phí mất thì giờ lắm.

Tuy nhiên, chàng thấy vầng kiếm khí đỏ, thấy cỗ xe ra, nhưng vắng bóng Giang Biệt Hạc.

Giang Biệt Hạc còn ở trong cỗ xe ?

Thực ra, Tiểu Linh Ngư không cố ý tìm hiểu trường hợp của lão ta, chàng chỉ muốn đứng xa xa bên ngoài, nhìn cuộc đấu, xem kiếm pháp của Hoa Vô Khuyết như thế nào, để sau này chàng liệu cách đối phó.

Tuy nhiên, chàng cũng muốn biết đối thủ của Hoa Vô Khuyết là ai.

Nhưng, sự thể hiện ra trước mắt bắt buộc chàng phải tò mò hơn, dù chàng không muốn tò mò, dù sự tò mò đó làm chàng mất thêm nhiều thì giờ trong khi chàng cần theo dõi những việc khác.

Sự thể đó, là một đợt máu từ trong cỗ xe, chảy ra, thành giòng, không lớn lắm, vừa đủ cho chàng lưu ý.

Máu còn chảy ra, hẳn phải là máu tươi !

Máu của ai ? Chẳng lẽ máu của Giang Biệt Hạc ? Nếu thế thì lão ta đã bị ai sát hại rồi sao ?

Mà nếu không phải là máu của Giang Biệt Hạc, thì máu của ai ?

Bất giác, tính hiếu kỳ kích động mạnh, chàng bước tới liền.

Vừa mở cửa xe chàng giật mình, suýt rú lên một tiếng hãi hùng, Đoàn Quý vừa khoanh tròn nơi bệ cửa, đôi mắt của gã trợn trừng, niềm kinh khiếp lẫn phần uất còn chớp chớp nơi mắt.

Giang Biệt Hạc biến đâu mất.

Tiểu Linh Ngư kinh hãi cực độ, nhưng liền sau đó, chàng thức ngộ, và chàng cảm hận Giang Biệt Hạc dụng tâm vô cùng tàn độc.

Thức ngộ sự tình qua cái chết của Đoàn Quý, đồng thời chàng cũng phát hiện ra tình cảnh của Hoa Vô Khuyết, lúc đó hết sức nguy hiểm.

Chính chàng cũng phải lo sợ thay cho Hoa Vô Khuyết, thì đương nhiên Thiết Tâm Nam vừa kinh hoàng vừa thống khổ phi thường.

Bỗng, một tiếng hú vang lên, lồng lộng

Tiếp theo đó, một đạo kiếm quang bắn vút lên không rồi Hoa Vô Khuyết chập choạng lùi lại cuối cùng thì hấn ngã xuống.

Kiểm của Yấn Nam Thiên vừa lạt, vừa cứng, kiếm của Hoa Vô Khuyết vừa bén vừa mềm, bén khắc lạt, mềm khắc cứng, đó là lẽ dĩ nhiên.

Điều đó, người trong vũ lâm xem là một định lý bất di dịch, song đối với Yấn Nam Thiên, cái định lý đó chẳng còn đứng vững nữa, cái định lý muôn đời đã bị đảo lộn ngược mất rồi.

Nếu không mắt thấy, tất cả khách giang hồ chẳng một ai tin được !

Lão ta vừa dùng cái lạt, cái cứng, chế khắc được cái bén cái mềm, và đánh bay thanh kiếm của Hoa Vô Khuyết.

Bại như vậy, Hoa Vô Khuyết phải lâm vào tình trạng, khí huyết nghịch hành, tự nhiên hẳn phải mất thăng bằng ngã xuống.

Hoa Vô Khuyết quyết tâm hạ sát Tiểu Linh Ngư, Hoa Vô Khuyết lại là một tình địch lợi hại của Tiểu Linh Ngư, nếu Hoa Vô Khuyết chết đi, thì đúng là một đại hạnh cho Tiểu Linh Ngư, từ nay chàng sẽ được ăn no, ngủ kỹ, và chỉ cần vươn sẵn đôi tay, cho người đẹp ngã mình vào ...

Nhưng, chẳng biết tại sao, chàng cảm thấy khí huyết dâng trào, quên mất điều ân oán giữa chàng và Hoa Vô Khuyết, quên mất tình cừ ...

Chàng quên tất cả, bất chấp tất cả, phóng chân chạy đến như bay.

Trong khi đó, Yấn Nam Thiên lại hú vang, rồi vung thanh kiếm sét lướt tới.

Thiết Tâm Nam chưa thấy Tiểu Linh Ngư, cứ lo sợ cho số phận của Hoa Vô Khuyết, hét lên một tiếng hãi hùng.

Bỗng, một bóng người xuất hiện trước mặt Hoa Vô Khuyết, cao giọng thốt:

- Vô luận là ai, chẳng được làm thương tổn đến hần.

Thiết Tâm Nam đã nhận ra bóng đó là ai rồi, há hốc mồm ra, lưỡi cứng lại, chẳng còn nói được tiếng nào.

Yấn Nam Thiên chuyển đôi mắt sáng như điện về Tiểu Linh Ngư, quát hỏi:

- Người là ai ? Sao người dám ngăn trở kiếm phong của ta ? Người biết ta là ai không chứ ?

Bây giờ, Thiết Tâm Nam mới lấy lại bình tĩnh, hét lớn, cốt chặn lời của Tiểu Linh Ngư, mà cũng chặn luôn Yấn Nam Thiên, sợ lão xuất thủ bất ngờ:

- Hần là Tiểu Linh Ngư đó ! Hần là Giang Linh Ngư !

Yấn Nam Thiên cũng hét, át hẳn tiếng hét của Thiết Tâm Nam:

- Hả, Giang Linh Ngư ? Hần là Giang Linh Ngư ?

Tiểu Linh Ngư nhìn lão, do dự một chút hỏi:

- Tiền bối là ... là Yến Nam Thiên ... Yến bá bá ?

Thiết Tâm Nam đáp thay cho Yến Nam Thiên:

- Đúng rồi, Yến lão tiền bối đấy !

Tiểu Linh Ngư vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, hấp tấp vọt tới, ôm chầm lấy Yến Nam Thiên, lí nhí:

- Yến bá bá ! Trời ! Tiểu diệt nhớ bá bá chết đi được đấy ! ...

Lệ xúc cảm thành dòng. Yến Nam Thiên hỏi với giọng sần sệt:

- Giang Linh Ngư ! Tiểu Linh Ngư ! Hiền diệt nhớ bá bá lắm sao ? Chứ bá bá lại không nhớ hiền diệt sao ?

Thấy Tiểu Linh Ngư là một thiếu niên cô khổ, linh đình, giờ lại có thân nhân, mà thân nhân lại là một nhân vật thượng đỉnh trong vũ lâm, một Thái Sơn, một Bắc Đẩu của giang hồ, Thiết Tâm Nam cũng thực sự mừng cho chàng, và nàng không cầm được lệ xúc cảm, khóc theo Yến Nam Thiên.

Chợt, Yến Nam Thiên xô Tiểu Linh Ngư ra khỏi mình, trầm giọng thốt:

- Người nên biết, Hoa Vô Khuyết là môn đệ của Di Hoa Cung đấy !

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Tiểu diệt biết từ lâu, bá bá ạ !

Yến Nam Thiên cao giọng:

- Người có biết kẻ hạ sát phụ mẫu người là người trong Di Hoa Cung chẳng ?

Tiểu Linh Ngư giật bắn mình, kêu lên thất thanh:

- Chẳng lẽ đó là một sự thật ?

Lúc chàng còn nhỏ, rất nhỏ, còn ở trong Ác Nhân Cốc đã có một người bí mật, đưa chàng ra ngoài, mách với chàng như vậy.

Bởi người đó có hành tung kỳ bí, chàng không tin lắm những gì y nói với chàng.

Cho nên từ nhiều năm qua, chàng không hề có ý tưởng Di Hoa Cung là kẻ thù không đội trời chung với chàng.

Bây giờ thì ...

Yến Nam Thiên đã trở lại giang hồ, và Yến Nam Thiên xác nhận điều đó ! Lời Yến Nam Thiên có giá trị tuyệt đối, làm sao chàng còn hoài nghi được nữa ?

Trên đời này nếu chàng không tin Yến Nam Thiên, thì liệu có một cá nhân nào gây niềm tin như chàng ?

Bởi tin, nên chàng sửng sờ.

Và Thiết Tâm Nam cũng kinh hãi phi thường, kêu lên:

- Thảo nào mà vừa gặp người, là Hoa Vô Khuyết chẳng ... chẳng muốn sát hại người ngay ? Từ lâu, ta cứ tìm hiểu mãi cái nguyên nhân sự kiện đó, song chẳng làm sao thấu đáo được ! Bây giờ thì ... trời ơi ! Sự thật là vậy !

Yến Nam Thiên trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư, gắt:

- Tại sao người muốn cứu hấn ?

Tiểu Linh Ngư ấp úng:

- Tiểu diệt ... Tiểu diệt ...

Làm sao chàng biết tại sao chàng muốn cứu Hoa Vô Khuyết ?

Dù Di Hoa Cung chẳng phải là kẻ thù bất cộng đái thiên của chàng đi nữa, chàng cũng chẳng có lý do gì cứu Hoa Vô Khuyết.

Đột nhiên, Yến Nam Thiên quăng thanh kiếm sét xuống đất, trầm giọng bảo

- Tự tay người, người giết hấn cho ta xem !

Tiểu Linh Ngư giật mình, quay đầu nhìn về Hoa Vô Khuyết.

Lúc đó, Hoa Vô Khuyết bị kiếm khí của Yến Nam Thiên gây chấn động mạnh thành hôn mê, một đóa hoa tàn rơi ngay nơi mặt của hấn, nằm tại đó, hoa màu đỏ làm nổi bật màu da xanh nhợt nhạt của gương mặt hấn !

Nhìn gương mặt xanh nhợt của Hoa Vô Khuyết, Tiểu Linh Ngư nghe ngàn ý niệm phức tạp tương phản dâng lên tâm tư, rồi chẳng hiểu nghĩ sao, chàng vụt hét lên:

- Tiểu diệt không thể giết hấn !

Yến Nam Thiên nổi giận:

- Tại sao chứ ? Tại sao người không thể giết hấn ? Người đã biết hấn là môn đệ của cừu nhân kia mà ! Hà huống chính hấn cũng quyết giết người cho bằng được.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Tiểu diệt ... tiểu diệt ...

Chàng dừng lại, buông mấy tiếng thở dài bất thành linh cất cao giọng tiếp:

- Tiểu diệt cùng hấn có ước định ba tháng nữa sẽ quyết liều một trận sinh tử với nhau, do đó tiểu diệt không thể để cho bá bá giết hấn, riêng tiểu diệt cũng thế, không thể giết hấn trước hạn kỳ ước định, huống chi hiện tại hấn đã thọ thương. Giết hấn trong lúc hấn bất lực, sao cho phải là anh hùng ?

Yến Nam Thiên giật mình, đoạn ngẩng mặt lên không, bật cười ha ha:

- Tốt ! Tốt lắm ! Người không hổ là giọt máu của kẻ anh hùng, người xứng đáng mang họ Giang ! Người như thế mới phải là hiền đệ của ta, con trai của Giang nhị đệ ! ...

Lão hưởng vọng về xa xăm, tiếp nối:

- Giang nhị đệ ơi ! Giang nhị đệ không chết đâu. Có một đứa con như vậy, là nhị đệ sống vĩnh viễn, sống truyền kiếp ! Hãy vui lên nơi tuổi vàng, hãy hưởng trọn vẹn hạnh phúc bên cạnh người yêu !

Rồi lão bật cười, cười đến đở lợ, cười với hoan lạc hiện tại, cười mà thống khổ vì đã mất một người bằng hữu chí thiết.

Lão càng cười, Tiểu Linh Ngư càng nghe khí huyết dâng trào, chàng quỳ xuống trước mặt Yến Nam Thiên, long trọng phát thệ:

- Yến bá bá, tiểu diệt hứa là chẳng bao giờ là mất thanh danh của mẹ cha ! Bá bá hãy yên tâm với kỳ vọng chân thành nơi tiểu diệt, nhất định là kỳ vọng của bá bá được thực hiện một ngày rất gần, một ngày mà tiểu diệt dám quả quyết là bá bá còn trên nhân thế !

Yến Nam Thiên đưa tay xoa đầu chàng, vẻ âu yếm có ẩn niềm bi thảm:

- Người tự kiểm thảo xem, những hành vi ngày trước có lệch lạc chánh đạo chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cúi đầu, như tự nhủ:

- Tiểu diệt ...

Yến Nam Thiên chặn lại:

- Chẳng có gì khó chịu cả, chẳng đáng cho người tự trách cứ lấy mình vô luận là ai lớn lên trong hoàn cảnh của người, cũng hành động lệch lạc như vậy, mà biết đâu những kẻ khác lại còn bại hoại gấp mấy lần hơn người ! Cứ như ta hiểu biết, thì đành rằng thủ đoạn của người không chánh đáng thật song người không dùng thủ đoạn đó trong những việc xấu xa, thì có chi đâu mà người phải thắc mắc ?

Tiểu Linh Ngư thoáng nhìn sang lão:

- Bá bá ...

Yến Nam Thiên cười lớn:

(trang kế không đọc được, sẽ thêm vào sau)

Ngược lại, nàng cũng chẳng muốn Tiểu Linh Ngư giết Hoa Vô Khuyết.

Nàng ước vọng cả hai cùng thân thiết nhau, nàng đứng trung gian sự hoà hợp đó, chưa biết rằng sự hoà hợp của cả hai mang lại cho nàng một ích lợi gì, mà nàng muốn như vậy.

Mấy lượt cứu Tiểu Linh Ngư, nàng thấy mãn nguyện lắm rồi, bây giờ thấy Tiểu Linh Ngư cứu Hoa Vô Khuyết, nàng càng thích thú.

Dựa vào yếu tố ân giải oán, nghĩa diệt cừu, nàng có quyền hy vọng cái không khí giữa Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết sẽ không căng thẳng quá độ.

Nàng hy vọng sự hoá giải sẽ đến với cả hai.

Niềm hy vọng vừa nở, vụt tắt ngay. Bởi giữa Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết, có mối huyết hải thâm thù !

Trên thế gian này, có mối thù nào to tát bằng thù huyết nhục ?

Trừ tạo hóa ra, trên đời còn ai có đủ quyền năng giải tỏa một mối thù huyết nhục ?

Thế là trong cả hai, phải có một chết một sống, và chết vì đối tượng, chết do thủ đoạn của đối tượng.

Bởi, mọi oan cừu đều kết thúc bằng cái chết của một bên. Ít nhất cũng trong đời hiện tại, đó là không nghĩ đến tương báo truyền tử lưu tôn.

Cái kết cuộc giữa Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết sẽ cô cùng khốc liệt !

Nhưng, cái khổ trầm trọng nhất của nàng, là nàng đã hy sinh cho Tiểu Linh Ngư mấy lượt, thế mà chẳng không buồn ban cho nàng nửa ánh mắt !

Chẳng khi nào chàng nhìn nàng !

oOo

Trong khi Thiết Tâm Nam nghĩ suy mông lung, Yến Nam Thiên nắm tay Tiểu Linh Ngư kéo chàng đếm một cội cây ngồi xuống.

Đột nhiên lão hỏi:

- Người có biết là bọn Đồ Kiều Kiều, Lý Đại Chủ đã ly khai Ác Nhân Cốc rồi chứ ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Biết rồi.

Yến Nam Thiên chớp mắt:

- Chắc người có thấy họ ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu.

Chợt, chàng cười mấy tiếng rồi buông gọn:

- Tha cho họ đi, Yến bá bá !

Yến Nam Thiên nổi giận:

- Làm sao ta bỏ qua cho họ được !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

Tuy họ có cái tâm hãm hại Yến bá bá, song họ chưa làm gì quá đáng mà, bá bá ! Hà huống, họ dưỡng nuôi tiểu diệt, họ có ơn với tiểu diệt ! Hà huống, họ đã biết ăn ăn, họ tự hối !

Yến Nam Thiên trầm lặng giây lâu, đoạn bật cười khan:

- Ta không ngờ, cái tánh của người thì quật cường mà cái tâm lại mềm yếu như vậy !

Tiểu Linh Ngư cũng cười:

- Chứ bá bá lại khác gì tiểu diệt ?

Yến Nam Thiên suy nghĩ một lúc nữa, rồi thở dài:

- Vì người, dù sao ta cũng vì người ! Chỉ cần từ nay họ biết hồi đầu hướng thiện, quy chánh, cải tà, ta có hẹp hòi gì mà không dung tha cho họ ?

Tiểu Linh Ngư mừng rỡ !

- Nếu họ nghe được những lời vừa rồi của Yến bá bá, có thể là họ chết vì cao hứng đó ! Giết họ, họ cũng chẳng dám hại một người nào nữa đó bá bá !

Yến Nam Thiên nhìn qua Thiết Tâm Nam, điểm nhẹ một nụ cười:

- Bây giờ, người hãy bước tới nói mấy câu với vị tiểu cô nương đó đi, ta không quá ích kỷ, giành người cho một mình ta !

Tiểu Linh Ngư trầm gương mặt:

- Tiểu diệt không quen với nàng ấy !

Yến Nam Thiên giật mình:

- Người không quen biết nàng ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Tiểu diệt chưa hề gặp qua nàng một lần nào, trừ lần này đây !

Thiết Tâm Nam nào phải ngồi xa đâu ? Tự nhiên nàng nghe rõ những gì mà Tiểu Linh Ngư đã nói với Yến Nam Thiên.

Nàng đau đớn quá, bật khóc.

Nàng vừa khóc, vừa đứng lên chạy đến Tiểu Linh Ngư, song vừa chạy được mấy thước, bỗng nàng quay mình, rồi phóng chân chạy như điên.

Tiểu Linh Ngư cắn răng, không đuổi theo nàng.

Yến Nam Thiên nhìn theo bóng nàng, rồi quay sang Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Việc gì thế chứ ?

Tiểu Linh Ngư đã quyết tâm rồi, lạnh lùng đáp:

- Có lẽ vị tiểu cô nương đó điên !

Yến Nam Thiên thở dài, cười khổ:

- Tuổi trẻ ! Các người ở trong lứa tuổi đó, có những hành động ngoài tầm hiểu biết của ta ! Ta chịu thôi !

Với thanh kiếm sét, lão có thể chặt lấy đầu ngàn người, vạn người, song đối với những phức tạp của những con tim non, lão đành bất lực !

Tiểu Linh Ngư tựa hồ cũng xuất thần trước thái độ của Thiết Tâm Nam, thừ người ra đó rất lâu mà chẳng nói một tiếng nào.

Thời khắc trôi qua, Yến Nam Thiên vụt đứng lên, cười mấy tiếng rồi hỏi:

- Người tiếp tục tự mình ngang dọc như cũ hay muốn theo ta ?

Tiểu Linh Ngư trấn định tâm thần, cười nhẹ đáp:

- Đi theo bá bá, thì sung sướng lắm rồi, nhưng thiên hạ thấy bá bá là chạy mất hết, thành ra tiểu diệt chẳng có việc gì làm, chung quy cái sướng đó cũng biến thành cái chán !

Yến Nam Thiên cười vang:

- Quả nhiên người có chí khí ! Ta khen đấy !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Tuy nhiên, tiểu diệt muốn chung cùng với Yến bá bá ...

Yến Nam Thiên chận lời:

- Một vài hôm ? Được rồi, ngày mai cũng vào lúc này ta chờ người tại đây. Bây giờ thì bỗng nhiên ta nhớ đến một việc cần phải làm, ta phải đi ngay !

Lão cười nhẹ, vỗ tay lên đầu vai Tiểu Linh Ngư, nhạt thanh kiếm cầm tay, đoạn phóng mình lao vút về phương trời xa.

Thoáng mắt, lão mất dạng

Tiểu Linh Ngư đứng nhìn theo bóng lão, điểm một nụ cười, lẩm nhẩm:

- Cái tính khí của Yến bá bá sao mà nóng quá, nóng hơn lửa ! Việc gì khẩn cấp thế, khiến bá bá phải đi ngay, vừa nhớ đến là đi ngay ?

Bỗng, chàng phát hiện ra, Yến Nam Thiên chạy về cái hướng cho Thiết Tâm Nam vừa thoát đi.

Bỏ qua việc đó, chàng bước tới gần Hoa Vô Khuyết, nhạt đóa hoa nơi mặt hấn, cầm bàn tay hấn, ngằm chuyền chân khí vào lòng bàn tay đó.

Không lâu lắm, Hoa Vô Khuyết tỉnh lại, vùng đứng lên, đảo mắt nhìn quanh chợt thấy Tiểu Linh Ngư.

Hắn giật mình kêu lên:

- Người làm sao người ở đây ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ, nhìn hắn, không đáp. Nghe hắn nói năng, chàng biết rõ hắn chẳng bị thương, bất quá chân khí nghịch hành, nên hắn hôn mê vậy thôi.

Hắn hỏi:

- Người cứu ta ?

Tiểu Linh Ngư không đáp.

- o O o -